

Chương 2

Sùng Đức bệ hạ chỉ có một hậu một nữ nhi, hoàng cung trước giờ quanh quẽ, đến nỗi các cung nhân ngay đến một chủ đề để tám chuyện cũng không có, thật sự là vô cùng nhàm chán. Có điều, gần đây không khí trong cung đã náo nhiệt hẳn lên, bởi vì con trai của Lưu Thái phó đột nhiên được phong làm Thiếu phó, bắt đầu tháng ngày vào cung làm bạn với An Bình điện hạ.

Sùng Đức bệ hạ quyết định theo Hoàng hậu tới Thanh Hải quốc tỉnh dưỡng. Trước khi lên đường, ngài đặc biệt gọi An Bình điện hạ đến hỏi cảm giác của nàng đối với Lưu Tự.

An Bình ngồi ngay ngắn trước bàn, bung một chén trà lên, nhẹ nhàng ngửi một cái, vẻ mặt say mê, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát vẻ ưu nhã của hoàng tộc, kết hợp với sự hào hiệp phong lưu của riêng nàng. Sau đó, nàng mới thông thả vào chủ đề chính:

- Ý phụ hoàng là muốn nữ nhi chọn Lưu Tự làm phò mã?

Sùng Đức bệ hạ mỉm cười gật đầu, xúc động nói:

- Đứa nhỏ kia thực sự vô cùng ưu tú, nhân phẩm lẫn tướng mạo đều tốt. An Bình, con cần phải nắm chắc cơ hội này.

Nghĩ tới việc vì một thân cây mà phải buông bỏ cả khu rừng, An Bình cực kỳ không vui vẻ. Nàng cười gượng gạo:

- Phụ hoàng, bọn con mới chỉ tiếp xúc có mấy ngày, làm thế này có phải là quá sớm rồi không!?

Sùng Đức bệ hạ lắc đầu thờ dài - Con rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là tận dụng thời cơ hay không?

Hoàng hậu Đông Đức nãy giờ vẫn giữ im lặng, lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Thân là nữ tử, há có thể chưa làm nên đại sự mà đã vội vã kết hôn như vậy?

Khóe miệng Sùng Đức bệ hạ giật giật, trong đầu ngài không khỏi hiện lên quá trình theo đuổi vị nữ vương đầy gian nan khi trước. Ngài bắt đầu dĩ trấn an Hoàng hậu:

- Không thể nói thế được. Đại Lương không giống với Thanh Hải quốc, sớm ngày có hoàng tôn cũng là một lợi thế. - Nói rồi, ngài quay đầu nhìn về phía An Bình, ý bảo “An Bình, con hiểu ý phụ hoàng chứ!?”

An Bình đương nhiên biết điều này, sự phản đối của các đại thần và hoàng tộc hoặc là xuất phát từ sĩ diện, hoặc là xuất phát từ quyền lợi, nói chung bọn họ đều sẽ không dễ dàng đồng ý một nữ tử như nàng thừa kế ngôi vị đế vương. Nhưng một khi nàng hạ sinh hoàng tôn, sức ép phải gánh sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nàng có thể dùng lý do hoàng tôn còn nhỏ để buông rèm chấp chính, thậm chí là lâm triều nhiếp chính.

Nàng mím môi không nói, vẻ mặt luôn luôn tùy ý tới gần như không mấy quan tâm bỗng trở nên nghiêm trang. Dưới ánh đèn, nàng dường như đã hoàn toàn thoát ly khỏi cảnh vật xung quanh.

Đông Đức hoàng hậu vẫn tỏ vẻ không vui, nói:

- Vốn tưởng quy chế nữ quan phổ biến ở Lương quốc nhiều năm như thế, tư tưởng nếp sống của mọi người sẽ ít nhiều được mở rộng, thật không ngờ bọn họ lại vẫn không muốn An Bình đăng cơ xưng đế!

Sùng Đức bệ hạ ngồi cạnh, khẽ bốp trán:

- Haizz...dù sao cũng là quy chế tổ tiên để lại từ xa xưa, trước kia hoàng thúc nhiếp chính, lúc bắt đầu áp dụng quy chế nữ quan cũng gặp vô vàn khó khăn, chứ đừng nói tới chuyện giờ đây muốn lập nữ tử làm đế.

- Vậy thì cứ từ từ rồi tính!

Sau câu nói này, không khí trong điện chìm vào yên tĩnh, Sùng Đức bệ hạ và Đông Đức hoàng hậu đồng thời liếc mắt nhìn An Bình. Nàng làm như không có chuyện gì, bung tách trà lên, chậm rãi uống một hớp rồi mới bỏ sung một câu:

- Chọn phò mã cũng được, nhưng cứ từ từ đi, nữ nhi còn muốn cân nhắc thêm...

Nếu như đây là điều kiện để đám triều thần an tâm về nàng, nàng sẽ không ngại thử. Ngược lại, nam tử dù có nhiều đến mấy, đối với nàng mà nói cũng chẳng có gì khác biệt.

Ừm...nam tử như y phục nha...

Hương trầm thoang thoảng khắp điện, ngoài cửa cảnh xuân vừa lúc.

Lưu Tự không cam lòng theo Viên Hi bước vào cửa cung, ngẩng đầu một cái lại nhất thời sững sốt.

Phía trước, An Bình đang đánh cờ cùng một người, dáng vẻ chuyên chú, mà người ngồi đối diện nàng...là Tề Tôn Chi.

Nghe thấy tiếng động, Tề Tôn Chi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ một cái quay đầu cũng cực kỳ ưu nhã, động lòng người.

- Khánh Chi, đệ đến rồi à?

Lưu Tự ngây ngốc gật đầu, chợt cảm thấy hai người này dường như đã quen với việc ở chung hòa thuận như vậy từ rất lâu rồi.

An Bình đặt một quân cờ xuống, sau đó mới giương mắt nhìn lên, vẻ mặt thoáng chốc phủ đầy ý cười:

- Khánh Chi tới đây à? Mau mau tới đây ngồi cạnh bồn cung.

Lưu Tự chờ người, yên lặng cúi đầu:

- Đa tạ điện hạ, vi thần đứng là được rồi.

An Bình không có ý kiến, tiếp tục đi một nước cờ rồi mới cười nói:

- Khánh Chi không cần kính ngạc, hôm nay bồn cung chiêu Tử Đô tiến cung là vì muốn tuyên bố một chuyện.

Lời này vừa nói ra, Tề Tôn Chi và Lưu Tự đồng loạt ngẩng đầu nhìn nàng.

Giống như cổ ý trên người, một hồi lâu sau, An Bình mới rời tầm mắt khỏi bàn cờ, chậm rãi cất tiếng:

- Bồn cung cảm thấy bên người chỉ có mỗi mình Khánh Chi làm lão sư thực sự quá ít, cho nên quyết định sắc phong Tử Đô làm Thiếu sư, đều là một trong tam cô.

Lưu Tự đầu tiên là kính ngạc, sau đó chuyển thành hưng phấn.

Cái chức Thiếu phó này của hắn chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả giờ học cũng không dạy thì lôi đầu ra lão sư? Ý nghĩa thực sự của việc này không cần nói cũng biết. Mà bây giờ Tề Tôn Chi cũng được phong là Thiếu sư, vậy có phải là...hắn không còn là người duy nhất có khả năng trở thành phò mã nữa hay không?

Tuy rằng sự thay đổi này khiến hắn cực kỳ thông cảm với Tề Tôn Chi, thế nhưng nhiều hơn có lẽ là vui sướng, cái này cũng không thể trách hắn nha!

Tề Tôn Chi không mấy để ý, chỉ là mỉm cười vỗ vỗ tay:

- Không ngờ sau khi điện hạ đảm nhiệm giám quốc, việc đầu tiên cần làm lại là tùy ý sắc phong chức quan.

An Bình cong môi, híp mắt trừng hắn.

Hai người cứ giằng co như vậy hồi lâu, cuối cùng vẫn là Tề Tôn Chi lên tiếng trước:

- Điện hạ có thể nói chuyện riêng với ta vài câu không?

Ánh mắt An Bình thoáng dịu lại. Nàng khẽ gật đầu, khoát khoát tay ý bảo mọi người ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, Lưu Tự còn thoáng quay đầu nhìn Tề Tôn Chi, vẻ mặt giống như đang lo lắng y sẽ bị An Bình ăn sạch sành sanh.

Trong điện khôi phục an tĩnh, Tề Tôn Chi tiếp tục đặt một quân cờ xuống, cục diện bàn cờ bỗng nhiên sáng tỏ:

- Vì sao điện hạ lại muốn phong ta làm Thiếu sư?

- Như ngươi nói đấy, bỗn cung thân làm Giám quốc, muốn phong ai thì phong người đấy thôi.

- Phải chăng đây là kế hoãn binh của điện hạ?

An Bình nhìn bàn cờ, ánh mắt thâm trầm, khước miệng lại vẫn duy trì ý cười ngả ngớn:

- Tại sao ngươi lại nói vậy?

Tề Tôn Chi giương mắt nhìn nàng, mỉm cười:

- Các đại thần đều hi vọng điện hạ sớm ngày thành hôn, mà điện hạ lại không nguyện gả người sinh con như nữ tử thông thường, cho nên đương nhiên phải tìm một cái cớ để trì hoãn. Có điều, Khánh Chi là người rất thích hợp để trở thành phò mã, vậy là điện hạ liền dứt khoát kéo ta vào giữa, trở thành vật nguy trang hoàn hảo nhất. Ta nói không sai chứ?

Dường như không mấy kinh ngạc trước sự nhanh trí của y, An Bình hạ một quân cờ đen xuống:

- Vậy ngươi có bằng lòng hay không?

Tề Tôn Chi liếc mắt nhìn bàn cờ, đặt quân trắng trong tay xuống:

- Ván này ta thua, có điều, nếu điện hạ có thể thắng ván tiếp theo, ta liền đồng ý.

- Hử? - An Bình lập tức dọn bàn, - Vậy chơi tiếp một ván.

- Không phải. - Tề Tôn Chi lắc đầu, - Chúng ta luận võ.

- Hả?

...

Sân dành cho các hoàng tử luyện võ cực kỳ rộng lớn, thế nhưng bởi bệ hạ chỉ có một cô công chúa, nên nơi này trước giờ đều do An Bình độc chiếm.

Nắng xuân chan hòa, tinh kỳ pháp phối, ánh mắt Lưu Tự quét qua giá đặt binh khí, cuối cùng dừng lại trên người Tề Tôn Chi.

- Tử Đô huynh, rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra vậy? Vì sao huynh lại muốn luận võ với An Bình điện hạ?

Tề Tôn Chi mỉm cười ôn hòa:

- Một là vì võ nghệ Khánh Chi không tệ, hai là bởi ta đi đứng không tiện.

Lưu Tự tròn tròn mắt - cái này thì liên quan gì đến việc y cùng An Bình điện hạ luận võ?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng cười giòn tan của ai đó. Hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy An Bình điện hạ cười híp mắt đẩy một thiếu niên tuấn tú, mặt đỏ tới tận mang tai ra, sau đó đi nhanh về phía này.

Tuy cảnh tượng này đột ngột phát sinh, nhưng hai người vẫn có thể khẳng định thiếu niên tuấn tú đang che mặt chạy như điên kia chính là công tử nhà Ngự Sử đương thời - Tiêu đại nhân. Thật không biết tại sao hắn ta lại đụng phải An Bình điện hạ nữa...

Một người rất hiếm khi để lộ cảm xúc như Lưu Tụ lúc này cũng không nhận được mà giật giật khoe miệng.

An Bình buộc tóc lên cao, trên người khoác Hồ phục đen tuyền, để lộ vóc người nhỏ nhắn nhưng không kém phần anh khí. Có điều, vẻ thỏa mãn vui thích giữa hai hàng mày còn chưa tiêu hết, khiến nàng thoát trông vô cùng phong lưu.

Tề Tôn Chi đưa ra yêu cầu luận võ khiến nàng rất bất ngờ, nhưng chờ đến khi nhìn thấy Lưu Tụ đột nhiên xuất hiện ở nơi này, An Bình liền hiểu rõ ý y.

Thì ra y vốn có ý tìm người thay thế.

Nàng không chút do dự tiến tới giá để binh khí trước, sau đó quay đầu nói với Lưu Tụ:

- Sớm đã nghe nói Khánh Chi văn võ toàn tài, hôm nay người hãy tỉ thí một trận với bản cung!

Lưu Tụ không đáp lại, nhưng ánh mắt hiện rõ vẻ xem thường.

An Bình chấp tay, thong dong nhìn Tề Tôn Chi:

- Xem ra Khánh Chi không tình nguyện rồi.

Tề Chi nâng tay che miệng, khẽ ho khan một tiếng. Bảy giờ, sắc mặt Lưu Tụ mới hòa hoãn trở lại. Hắn mấp máy môi, cuối cùng miễn cưỡng nói:

- Khánh Chi xin mạo phạm.

An Bình nở nụ cười hài lòng, xoay người chọn binh khí, thờ ơ hỏi một câu:

- Khánh Chi am hiểu vũ khí nào nhất.

- Kiếm, trường thương.

- Được... - Anh Bình chậm rãi lấy một cây cung, xoay người cười nói với hắn, - Bản cung lại có tài bắn cung.

Lưu Tụ khó hiểu nhìn nàng.

Lúc này, An Bình mới nói nốt nửa vế còn lại:

- Cho nên, hôm nay chúng ta sẽ so tài cung tiễn.

-....

Một cuộc tỉ thí, tâm tình khác biệt.

Sau khi một mũi tên chuẩn xác cắm vào tâm bìa, An Bình quay đầu, cười nói:

- Là Khánh Chi đã khiếm nhường rồi.

Lưu Tự đáp lời bằng giọng nặng nề:

- Có lẽ...lần sau vì thân có thể tỷ thí kiếm thuật với điện hạ xem sao.

An Bình cười ha hả, chọc cho hắn tái mặt, sau đó lại vuốt nhẹ quai hàm hắn, khiến cho sắc mặt Lưu Tự hết xanh lại đỏ.

Lòng tự tôn của hắn đã bị đả kích quá nghiêm trọng rồi!

An Bình giao bộ cung tên cho Viên Hi, nhướn mày nhìn Tề Tôn Chi:

- Chắc là Tử Đô cũng rất xem thường hành vi ban nãy của bọn cung, nhưng người xưa có câu chọn sở trường, tránh sở đoản, nếu như đã muốn thắng, vậy đương nhiên phải chọn cách thức dễ thực hiện nhất rồi, đúng chứ?

- Điện hạ nói không sai. Nhưng bàn về bắn cung thì ta cũng không ngại thử một chút.

An Bình ngẩn ra, Tề Tôn Chi thì phân phó tùy tùng đỡ y tới đứng bên người nàng, sau đó nhận lấy cung tên từ tay Viên Hi.

Y lệnh cho người hầu lui ra sau, giơ tay giương cung. Bởi vì một chân bị tật, cho nên thân người Tề Tôn Chi gần như lệnh hẳn sang một bên, vậy mà khoảnh khắc ngắm tên, hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, tư thế ấy thậm chí khiến cho người ta có ảo giác rằng chân hắn không hề có tật. Một mũi tên bắn ra, chuẩn xác trúng tâm bìa.

Uy lực của mũi tên này cực mạnh, bắn rơi cả mũi tên An Bình vừa bắn khi nãy. Nhưng ngay khi mũi tên kia vừa lao vút đi, thân người Tề Tôn Chi cũng lao đảo, nếu như không nhờ Lưu Tự đứng cạnh kịp thời đỡ được, e rằng y đã ngã sõng soài xuống đất rồi.

An Bình nhìn Tề Tôn Chi đang khó khăn thở gấp, ánh mắt lạnh lẽo như băng:

- Người muốn thắng bọn cung đến mức đấy?

Hay nói cách khác, y không hề muốn giúp nàng.

Bởi tật ở chân y, trong lòng An Bình luôn luôn cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng mấy năm nay nàng đã tận lực bù đắp, những gì có thể làm đều đã làm cả, thật không ngờ y vẫn hận nàng như cũ. Thật là một nam nhân nhỏ mọn!

An Bình hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy cây cung trong tay hắn, lắp tên, dùng hết sức lực kéo cung. Một mũi tên lập tức được bắn ra, hết như sấm sét nhắm thẳng vào hồng tâm.

Lưu Tự nhìn chăm chăm hồng tâm đã bị bắn thủng, sừng sốt không nói nên lời.

- Thôi được, ta thua... - Sau một hồi yên lặng, Tề Tôn Chi bắt đắc dĩ thở dài, vẫy tay gọi tùy tùng, - Dìu ta về.

- Đứng lại!

Y mới rời đi chưa được nửa bước thì đã bị An Bình hét lớn ngăn lại. Nàng vút trường cung sang một bên, xoay người bước đi:

- Muốn đi cũng là bỏn cung đi trước.

Lưu Tự kinh ngạc nhìn theo bóng lưng nàng, mãi tới khi An Bình hoàn toàn khuất dạng, hấn mới tiến lên đỡ Tề Tôn Chi:

- Có chuyện gì vậy? Điện hạ tức giận rồi sao?

Tề Tôn Chi cười, lắc đầu:

- Sao có thể. An Bình điện hạ cũng đâu phải một người dễ cáu kỉnh.

-...

Tề Tôn Chi vỗ vỗ mu bàn tay hấn, trên mặt lại xuất hiện biểu tình trấn an:

- Khánh Chi, đệ cứ an tâm. Mặc dù điện hạ sắc phong ta làm Thiếu sư, nhưng không hề có ý chọn lựa một trong hai người chúng ta, cho nên nói thế nào thì hy vọng của đệ vẫn rất lớn.

Trái tim Lưu Tự thoáng chốc đã chìm xuống đáy cốc.

Hấn có thể không cần cái hy vọng này hay không?